

REGENAL forte

התכשיר שחכית לו!

מי שיער למניעת נשירה מוקדמת

התכשיר החדש עם הפעולה המשולשת; על השיער, על הקרקפת ובתוך העור. פותח במעבדות "וולה" בשוויץ על פי טכנולוגיות מדעיות מן המתקדמות בעולם

המומחים למדע השיער - WELLA

מוזל טוב = נולד לכם בן

מסיבות ברית וחגונות המוצלחות ביותר

בבית הרופא

עם הגן היפה

תל-אביב, רחוב הפסטן 1

טלפונים: 9223244, 298772, 722314

שהמודעות יכסו את הוצאות. ככל שגדלה תפוצת העיתון, כך גדלים הפסדים, מאחר שמחיר הגיליון אינו מכסה את הוצאות ההדפסה והנייר שלו. חינומון כזה תלוי כל-כולו בחסדיהם של נותני המודעות. הוא נתון כסכנה מתמדת של לחץ כלכלי עליו כדי שיפרסם, או לא יפרסם, תומר לפי ראות עיניהם של בעלי-המאה. ראינו את הוצאות בפרשת לוינסון, כאשר כל העיתונות הישראלית פחדה לפרסם את החומר, שלפחות חלק ממנו היה ידוע לאחדים מהם — מחשש פן יפסיקו הקונצרנים הגדולים של חברת-העובדים לתת להם מודעות.

אך מה קורה כאשר יש משבר במשק, ויש שפל בשוק המודעות, כפי שקרה לאחרונה?

במצב כזה תלוי חינומון מוטווה כזה על בלימה. כלומר, אם עומד מאחוריו קונצרן כלכלי, המממן את הפסדיו, הוא יכול להופיע במשך זמן-מה, אך במקורם או במאוחר יחליט הקונצרן שאינו יכול לעמוד בהפסדים מתמידים כאלה, וכיחיד בתנאי משבר, ויסגור את העיתון. ועד אז יהיה העיתון תלוי כל-כולו באותו קונצרן. עליו לרקוד לפי חיליו ולשמש למעשה כלי-שרת בידי כדי לעשות את עבודתו המלוכלכת. גם לכך ניתנה לנו דוגמה בולטת מאוד בימים האחרונים דווקא, בקשר לפרשת לוינסון.

כך או כך, אין זו עיתונות. העולם הזה אימץ לעצמו עוד בראשית דרכו את הכלל של "הצנע לכת": להימנע מביזוי, להיזהר מלנפח את העלויות בכל שטח שהוא. מעולם לא עניינו אותנו ענייני יוקרה — מישרדים מהודרים, נייר מבריק, תוארים מצלצלים, וכל הכרוך בכך, במציאות הישראלית של ימינו. היוקרה שלנו תלויה במליוני התפקיד שקיבלנו על עצמנו, בשבט העיתון שאנחנו מוציאים.

מי שמעוניין בעיתון פונקציונלי, הממלא את חובתו כמירב היעילות ובמינימום של שוויץ ורושם, יעדיף שיטה זו. אנחנו נתמיד בה בימי גאות ושפל כאחד.

שם החשוד

ברצח

הקרב על חופש-העיתונות — כלומר: זכות הציבור לדעת וחובת העיתונות לדווח — אינו פוסק לרגע. השבוע ערכה המיטרה מסיבת-עיתונאים והוריעה לציבור את שם החשוד ברצח אמיל גרינצווייג. הדבר עורר ויכוחים רבים. אחד מהם היה על נקודה מיקצועית: האם מותר היה למיטרה לפרסם את שמו של החשוד, שאשמתו טרם הוכחה, ושרטם הוגש נגדו כתב-אישום? מכחינת השכל הישר, התשובה היא, כמובן: כן. כל הארץ ציפתה לתוצאות החקירה של רצח מפגיד-השלום. גילוי השודר הוא מאורע לאומי ראשון-במעלה, בעל השלכות ציבוריות רבות. זהותו, עברו, מיקומו של האיש הם בעלי עניין ציבורי עצום ולגיטימי בחלט, כי יש בהם כדי לשפוך אור על מניעים אפשריים. (ראה הנדון ועמוד 6.)

יתר על כן, גם לולא מסרה המיטרה את הפרטים האישיים — אין ספק שהעיתונות היתה מגלה אותם חישימהר. ואילו היה קיים איסור על הפירסום, היתה העיתונות עוקפת אותו על-ידי תיאור עקיף. התוצאה היחידה: החשד היה נופל על אנשים רבים, בעלי פרטים רומים, שאין להם כל נגיעה לעניין.

היתה לי ההזדמנות לעמוד על כך כאשר הוזמנתי השבוע לשיבתה של ועדת-החקירה-החוקרת-המישפט של הכנסת, כדי לחוות את דעתי על הצעת-חוק קטנה, שהוגשה בשעתו על-ידי חברי-הכנסת חיים הרצוג. עם עלייתו לכס הנשיא, אימצו לעצמם יו"ר הוועדה, אלי קולאס, וח"כ שבח וייס את ההצעה.

ההצעה אומרת שייאסר על כלי-התקשורת לפרסם את שמו ופרטיו של אדם שהפך חשוד בעיני המיטרה, או שהוגשה נגדו קובלנה, עד אשר מוכח האיש לבית-המישפט למתן פקודת-המעצר.

הבעיה את התנגדותי הנחרצת להצעה זו, שהיא — בעיניי — מיותרת לחלוטין, ושלא תביא לשום תוצאות חיוביות. תוך כדי כך עמדתי על כמה עקרונות, החשובים בעיניי:

- חופש-העיתונות הוא עניין כל-יך חשוב במישטר הדמוקרטי, עד שאין לצמצם אותו בגלל עניינים שוליים. מי שעולה על דרך זו, אין לדעת לאן יגיע.
- כל התערבות ממלכתית בעניינים הפנימיים של העיתונות — כגון האתיקה המיקצועית של העיתונאים — תפתח את הפתח ל"הסדר" ממלכתי של העיתונות, כגון הרשאה ממשלתית ופוליטית לעיתונאים, קביעה ממשלתית של מוסדות העיתונות, ובסופו של דבר לשינוי המישטר הדמוקרטי במהותו.
- לגופו של עניין, אם ייאסר פירסום שמותיהם של חשודים בשלב כלשהו, תהיה לכך תוצאה אחת ויחידה: תחת פירסום מוסמך, הכפוף לחוק-לשוני-הרע ולערכויות חמורות נוספות, תבוא חרשת שמועות. העולם הזה ידבר על פרשתו של "בנקאי מסויים", וכל בנקאי בארץ יהיה חשוד.
- כמה חברי-כנסת, וגם המציעים עצמם, מסרו אחרי הישיבה כי יחשבו על כל העניין מחדש. אני מקווה שהעצה זו — כמו תריסר הצעות קודמות, במשך השנים, על נושאים רומים — לא תגיע לחקיקה.

ד"ר א. א. א. א.

קניא יני.

מדי פעם שואלים אותנו עמיתים-למיקצוע: מדוע אתם מתעקשים להרפס את העולם הזה על נייר-עיתון, כאשר כל מיני שבועונים וירחונים מורפסים על נייר מבריק ומהודר, כגון נייר "כרומ" או נייר "נטול-עץ"? כמה מן השבועונים המהודרים האלה נסגרו לאחרונה, ואחרים מועדים לסגירה במקורם או במאוחר. אך השאלה נשארת, וכדאי להשיב עליה.

התשובה הפשוטה ביותר היא: אנחנו מרפסים על נייר-עיתון, מפני שאנחנו עיתון.

להיות עיתון זה עניין של מהות. אין הוא קשור בתדירות-ההופעה. עיתון יכול להיות יומון (בוקרין), צהרון או ערבון), שבועון או ירחון. וכל אחד מאלה יכול להיות גם לא-עיתון.

אנו רוצים שקורא העולם הזה יחטוף את הגיליון עם הופעתו ויבלע את תוכנו, בידוע שהוא ימצא בו סקופים שלא הופיעו קודם לכן בשום עיתון אחר. איננו רוצים שהקורא יתייחס אל העולם הזה כאל מוצר-מתורת, שמביאים אותו הביתה ומניחים אותו ליד הכורסה, כסמל של מעמד, מבלי לפתוח אותו, או כדי לעלעל בו בעצלתיים לעת-מצוא.

העולם הזה אינו בא למכור לך נייר מבריק, הפך ביתי, סמל של מעמד, כרטיס-כניסה לסנובה הישראלית. הוא בא למכור לך דבר אחד ויחיד: מידע. מטרתנו היא לעזור לך לראות את האמת, להצטייד בעובדות, לנתח את אשר אירע ולחזות את העומד להתרחש. דומנו שדווקא בימים האחרונים, כאשר פוצץ העולם הזה את פרשת יעקב לוינסון וממשיך להשוף את הסתעפויותיה, בולט הברל זה יותר מאשר במיד.

העט

הזה כותב!

היתה פעם חנות כל-יכו גדולה באחת מערי אירופה, שהחליטה לקדם את המכירה של עט נובע מסיים. לאתו כל-יכו היה בניין גדול מאוד, בעל חלונות-ראווה רבים. הוא הקריש את כולם למיכצע זה.

בחלון הראשון נאמר: "עטים אחרים אינם שנירים". בחלון נראו פטישים כבדים ההולמים בעטים אחרים, ואין הם נשברים.

בחלון השני היה כתוב: "עטים אחרים יכולים לשהות מתחת לפני המים". הוצגו עטים במיכלי-מים שקופים. בחלון השלישי היה כתוב: "עטים אחרים יפים יותר". נראו בו כל מיני עטים מעוצבים בהידור.

וכן הלאה וכן הלאה. ורק בחלון האחרון הוצג העט, שאותו ביקש הכל-יכו למכור, ומעליו הכותרת: "אבל העט הזה כותב!"

על מישקל זה ניתן לומר שיש עיתונים המורפסים על נייר יותר מבריק, ובצבעים יותר מרהיבים, ובאותיות יותר גדולות, ובעיצוב יותר מהודר.

ואילו העולם הזה מסתפק בחשיפת האמת, בלי מורא, בלי משוא-פנים.

לרקוד

לפי החליל

יש לנייר גם צד שני. צד כלכלי.

נייר-כרומ — הנייר המבריק, העבה — הוא יקר מאין-כמוהו. הוא כמעט שווה את מישקלו כזהה. הוא עולה פי חמישה (!) על מחיר נייר-העיתון הרגיל.

כיום מופיעים בארץ שבועונים וכתבי-עת אשר מחיר הנייר שעליו הם מורפסים מגיע לכדי 40% ואף 60% ממחיר העיתון כולו, נטו.

כדאי לך לקרוא את המישפט הקודם שנית, כדי להבין את משמעותו.

לעיתון יש שורה ארוכה של עלויות: מחיר המערכת (שכר עובדי-המערכת, שכר-סופרים, שכר-צלמים), המיני-הלה, הרפוס, הנייר, המימון, התחבורה ועוד ועוד. אצלנו, למשל, מגיע מחיר הנייר לכדי 15%-20% מכלל העלויות. יש לעיתון רק שני מקורות-הכנסה: ההכנסה מהתפוצה (רמי-מנניים ומחיר העותקים בקוסקים, פחות עמלת המוכרים והמפיצים), וההכנסה ממודעות.

כאשר מחצית מחיר הגליון בקוסק ודרושה כדי לכסות רק את מחיר הנייר שעליו מורפס העיתון, נותרות כל שאר ההוצאות — שהן הרוב מכריע של עלות העיתון — תלויות בהכנסות מן המודעות. עיתון כזה הוא, למעשה, חינומון. אין הוא שונה מאותם מקומנים (שרובם כבר נסגרו) המחולקים בחינם לקוראים, מתוך תיקווה